

Warszawa, dnia 26 stycznia 2021 r.

Sygn. akt KR VI R 66/19

DPA-VI.9130.44.2019

POSTANOWIENIE

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Jan Mosiński, Bartłomiej Opaliński, Sławomir Potapowicz, Robert Kropiwnicki

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2021 r. na posiedzeniu niejawnym

wniosku Miasta Stołecznego Warszawy reprezentowanego przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy o uzupełnienie decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich nr KR VI R 66/19 z dnia 15 grudnia 2020 r.

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu, K... S... i J... P...

na podstawie art. 10 i art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2018 r. poz. 2267 oraz z 2020 r. poz. 1709, dalej: „ustawa z 9 marca 2017 r.”) w związku z art. 111 § 1 i § 1b ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020 r. poz. 256)

postanawia:

1. odmówić uzupełnienia decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich z dnia 15 grudnia 2020 r., nr KR VI R 66/19;
2. na podstawie art. 16 ust. 3 i ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r., zawiadomić o wydaniu niniejszego postanowienia poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości.

UZASADNIENIE

Strona Miasto Stołeczne Warszawa, reprezentowana przez Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy, zastępowana przez pełnomocnika pismem z dnia 7 stycznia 2021 r. wniosła o uzupełnienie rozstrzygnięcia decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich nr KR VI R 66/19 z dnia 15 grudnia 2020 r. w zakresie rozstrzygnięcia o obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na rzecz m.st. Warszawy.

W uzasadnieniu wniosku podniesiono, że w ocenie wnioskodawcy w niniejszej sprawie zachodziły podstawy do orzeczenia o obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia, którego jednak organ rozpoznający sprawę nie orzekł.

Wnioskodawca w piśmie tym wskazał, że brak orzeczenia o obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia przeczy dotychczasowej praktyce Komisji, która stwierdzając wadliwość decyzji Organu *„zwykła orzekać o obowiązku zwrotu równowartości świadczeń podlegających zwrotowi”*. W jego ocenie Komisja w sposób niezrozumiały nie orzekła o obowiązku zwrotu równowartości świadczenia nienależnie otrzymanego przez beneficjenta decyzji reprivatyzacyjnej, postępując przy tym nie tylko wbrew swej dotychczasowej praktyce orzeczniczej, lecz przede wszystkim interesowi m.st. Warszawy. Komisja nie wydając rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej (we wnioskowanym zakresie) nie wzięła pod uwagę interesu m.st. Warszawy (a ściślej interesu społeczności lokalnej m.st. Warszawy), co w sposób oczywisty godzi w interesy majątkowe m.st. Warszawy, jako podmiotu na rzecz którego zwrot miałby być dokonany, jak również względy ekonomiki procesowej, wobec konieczności wszczynania przez m.st. Warszawa dodatkowych procedur, związanych ze zwrotem wypłaconego odszkodowania. Dlatego zdaniem wnioskodawcy, w sprawie zachodziły w związku z tym podstawy do orzeczenia o obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia.

W ocenie Komisji niniejszy wniosek jest bezpodstawny, dlatego też odmówiono uzupełnienia przedmiotowej decyzji zgodnie z treścią ww. wniosku.

Istotnym jest bowiem, że zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1, Komisja może nałożyć obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na osobę należącą do jednej z wymienionych w tym przepisie kategorii. Nałożenie obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia ma w związku z tym charakter fakultatywny. Oznacza to, że „ustawodawca wyposażył Komisję w kompetencję do odstąpienia od nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego

świadczenia, poddając dyskrecjonalnej ocenie organu zasadność skorzystania z wymienionego uprawnienia. Uprawnienia Komisji jako wyjątku od zasady nie można interpretować w sposób rozszerzający. Instytucja uregulowana w art. 31 ustawy z 9 marca 2017 r. oparta została na podwójnym uznaniu. Po pierwsze, Komisja w granicach tzw. „luzu decyzyjnego” może nałożyć obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia. Po drugie, w granicach swej dyskrecjonalnej oceny może zmniejszyć jego wysokość lub odstąpić od jego nałożenia (Dalkowska Anna (red.), *Szczególne zasady usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa. Komentarz do wybranych przepisów*, Opublikowano: LEX/el. 2018). Nałożenie obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia zależy każdorazowo od okoliczności konkretnej sprawy.

We wniosku o uzupełnienie decyzji nie zawarto argumentacji potwierdzającej jego zasadność. W uzasadnieniu wniosku wskazano, iż brak orzeczenia o obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia przeczy dotychczasowej praktyce Komisji, która stwierdzając wadliwość decyzji Organu zwykła orzekać o obowiązku zwrotu równowartości świadczeń podlegających zwrotowi.

Komisja wskazuje, że nałożenie obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia zależy każdorazowo od okoliczności konkretnej sprawy. W niniejszej sprawie ustalony stan faktyczny w decyzji Komisji z dnia 15 grudnia 2020 r. nr KR VI R 66/19, nie dawał podstaw do nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia. W sprawach, na które powołuje się pełnomocnik, stan faktyczny oraz prawny nie jest tożsamy ze stanem rozpoznawanej sprawy.

Niezależnie od braku tożsamego stanu faktyczno-prawnego należy wskazać, że w ustawie z 9 marca 2017 r. w art. 38 ust. 1 wyłączono w toku postępowań przed Komisją stosowanie art. 8 § 2 k.p.a., mówiącego, że „Organy administracji publicznej bez uzasadnionej przyczyny nie odstępują od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym”.

W tym miejscu należy podkreślić, że w sprawie objętej wnioskiem strony o uzupełnienie osnovy decyzji wydano rozstrzygnięcie na podstawie art. 29 ust. 1 pkt. w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 a ustawa z 9 marca 2017 r, tj. wydano orzeczenie o charakterze kasatoryjnym skutkujące koniecznością ponownego rozpoznania sprawy przez organ I instancji.

Zgodnie z art. 31 ust. 2 ustawy, zakres zwrotu równowartości nienależnego świadczenia określa Komisja, przy czym nie ustala zakresu, wartości ani obowiązku zwrotu nakładów na rzecz osób, o których mowa w ust. 1. Równowartość obejmuje wartość korzyści uzyskanych

przez te osoby z powodu władania lub rozporządzenia w zamian nieruchomości warszawskiej lub jej części, w szczególności cenę, czynsz lub inne pożytki (...).

Wydanie decyzji uchylającej w całości decyzję Prezydenta m.st. Warszawy i przekazania sprawy do jej ponownego rozpatrzenia organowi I instancji wyklucza możliwość orzeczenia w tym samym rozstrzygnięciu o obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia, jednakże warunkuje obowiązek wyegzekwowania zwrotu wypłaconej kwoty na zasadach ogólnych.

Kwestia zasadności orzeczonego przez Prezydenta m.st. Warszawy odszkodowania będzie przedmiotem kompleksowej oceny w toku ponownego rozpoznania sprawy. Należy mieć przy tym również na uwadze, że wytyczne co do ponownego rozpoznania sprawy nie mogą narzucać organowi I instancji konkretnego rozstrzygnięcia. W przypadku orzeczenia zgodnie z treścią niniejszego wniosku, Komisja przesądziłaby, iż ustalone przez Prezydenta m.st. Warszawy odszkodowanie jest nienależne, tj. że zostało bezpodstawnie wypłacone - co pozostawałoby w oczywistej sprzeczności z obowiązkiem ponownego rozpoznania sprawy przez Prezydenta m.st. Warszawy. W przypadku dokonania, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, przez organ I instancji ustalenia, że zasadnym jest ustalenie odszkodowania w określonej kwocie doszłoby do konfliktu podjętych rozstrzygnięć.

Decyzja Komisji nie zamyka Miastu Stołecznemu Warszawa dochodzenia ewentualnych roszczeń na drodze postępowania cywilnego przed sądami powszechnymi.

Komisja dostrzega również, że praktyką m.st. Warszawy jest zaskarżanie każdej decyzji Komisji jeszcze przed wydaniem przez nią postanowienia w przedmiocie wniosku m.st. Warszawy o uzupełnienie decyzji w zakresie orzeczenia o obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia.

Wobec powyższego, orzeczono jak w osnowie postanowienia.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

Zgodnie z art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. od niniejszego postanowienia **nie przysługuje środek zaskarżenia**. Zgodnie z art. 16 ust. 3 i 4 tej ustawy zawiadomienie o wydaniu postanowienia uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.

Zgodnie z art. 111 § 1 b k.p.a. uzupełnienie lub odmowa uzupełnienia decyzji następuje w formie postanowienia; natomiast art. 111 § 2 k.p.a. stanowi, że w przypadku wydania postanowienia, o którym mowa w § 1b, termin dla strony do wniesienia odwołania, powództwa lub skargi biegnie od dnia jego doręczenia lub ogłoszenia.

